

znán význam, který mu nalézací soud upřel, aniž uvedl v rozsudku úvahy, kterými dospěl k úsudku o bezvýznamnosti onoho stavu pro závěr o nedbalosti stěžovatele. Výtku nedostatku důvodů, kterou stížnost takto zřetelným poukazem uplatňuje, jest důvodná. Rozhodovací důvody vsunují sice mezi závěr o předvídatelnosti těžkého uškození na těle, ba smrti Václava K-e a další závěr o možnosti uvědomnění si vykročení z hranic spravedlivé a nutné obrany poukaz na seznání znalce-lékaře, že obžalovaný musel přes seslabenou v době činu přičetnost vědět, že může způsobiti těžké zranění, případně smrt Václava K-e, další poukaz, že to je známo každému člověku a tím více muselo to býti známo obžalovanému, když dříve se střelnou zbraní zacházel, a posléze poukaz, že svědkyně Anežka T-á seznala, že varovala obžalovaného, by zbraň sebou nebral, že se stane neštěstí. Avšak jest — obzvláště když rozhodovací důvody předesílají poslednímu poukazu větu, že z něho vychází, že si obžalovaný skutečně musil býti vědom nebezpečí spojeného s tím, že bere k hádce s K-ovými sebou nabitou zbraň — zřejmo, že všechny uvedené poukazy reprodukují jen úvahy, které vedly soud k závěru o předvídatelnosti škodného výsledku pak nastavšího, a nevztahují se i na druhý shora uvedený závěr. Jiných úvah po subjektivní stránce skutku v rozsudku není. Nejsou tedy v rozsudku pro zjištění, že bylo stěžovateli přese zmenšenou přičetnost (jeho nervositu) a přese strach, který v něm vyvolal útok Václava K-e, možno uvědomiti si, že překročuje činem, který právě předsebirá, hranice spravedlivé a nutné obrany, uvedeny vůbec žádné důvody. Jelikož pak podle toho, co shora uvedeno, nedbalost (předpokládaná § 2 písm. g) tr. zák. pro přičítání skutku podle § 335 (431) tr. zák.) spočívá právě v možnosti poznání, že skutek není úměrným útoku a potřebě obrany, jest dolíčenou vadou stížen výrok soudu o rozhodné skutečnosti a rozsudek zmatečným podle § 281 čis. 5 tr. ř. Bylo proto zmateční stížnosti vyhověti a za předpokladu § 5 zákona ze dne 31. prosince 1877, čis. 3 ř. zák. na rok 1878 uznati ihned v zasedání neveřejném, jak se stalo.

### Čís. 3483.

**Nelze se dopustiti spoluviny na zločinu nadržování podle § 214 tr. zák. sobě samému nebo jiným osobám, jež měla spáchat osoba třetí, jehož skutková podstata však není dána proto, že nikdo z těch, jimž mělo býti touto osobou nadržováno, zločin nespáchal.**

**Má-li býti nadržováno určitému zločinci, musí býti zjištěno, že tato osoba zločin skutečně spáchala (je zločincem).**

(Rozh. ze dne 15. května 1929, Zm I 702/28.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl v neveřejném zasedání zmateční stížnosti obžalovaného Josefa S-ého do rozsudku krajského soudu v Chrudimi ze dne 9. října 1928, pokud jím byl stěžovatel uznán vinným zločinem podle §§ 5, 214 tr. zák., zrušil rozsudek ve vý-

roku, jímž byl obžalovaný Josef S. uznán vinným zločinem podle §§ 5 a 214 tr. zák. jakož i ve výroku o trestu a výrocích s tím souvisejících; z důvodu této zmateční stížnosti zrušil podle § 290 tr. ř. rozsudek i v části, odsuzující obžalovaného Karla F-a pro zločin podle § 214 tr. zák., a ve výroku, že se mu podle § 265 tr. ř. nepřisuzuje žádný trest, a věc v rozsahu zrušení vrátil na soud první stolice, by ji znova projednal a o ní rozhodl.

#### D ů v o d y:

Pokud zmateční stížnost obžalovaného Josefa S-ého, uvádějící číselně důvody zmatečnosti podle § 281 čis. 9 a) a 10 tr. ř., popírá, že stěžovatel naváděl Kašpara F-a k tomu, by se neprávem obvinil z krádeže kola, a pokud oceňuje v tom směru věrohodnost a důkazní moc údajů Kašpara F-a, jest provedena nepřipustně proti předpisům §§ 258 a 288 čis. 3 tr. ř., takže neprovádí po zákonu žádný z důvodů zmatečnosti uvedených v § 281 tr. ř. Naproti tomu nebylo lze odepřít oprávnění další její námitce, že není možno, by se obžalovaný Josef S. dopustil spoluviny na zločinu nadřžování podle § 214 tr. zák. sobě samému nebo Josefu R-ovi a Josefu Č-ovi, jež prý spáchal Kašpar F., jehož skutková podstata však není dána proto, poněvadž žádný z řečených, jímž mělo býti F-em nadřžováno, krádež kola nespáchal. Neboť, má-li býti nadřžováno určitému zločinci, musí býti zjištěno, že tato osoba zločin skutečně spáchala a je tudíž zločincem; to však nalézací soud vyloučil, osvobodiv jak stěžovatele tak i Josefa R-a a Josefa Č-a z důvodu, že krádež kola nespáchali. Pokud tedy rozhodovací důvody jsou vybudovány na zjištění, že Kašpar F. udal sebe falešně z krádeže kola, kterou nespáchal, by spoluobžalovaný Josef S. docílil propuštění z vazby a že úmyslem F-ovým bylo podporovati obžalovaného S-ého a odvrátiti též od spoluobžalovaných R-a a Č-a stíhání pro zločin za vinu jim kladený, a dále, že Josef S. svým návodem úmyslně působil ve prospěch R-ův a Č-ův, by na jevo nepřišly skutečnosti ke zjištění pachatele vedoucí, nemohlo by na tomto základě býti uznáno na zločin podle § 214 tr. zák. u Kašpara F-a a důsledně ani na spoluvinu na něm u obžalovaného Josefa S-ého pro nedostatek skutkové náležitosti, že takto úmyslně bylo nadřžováno tomu, kdo zločin krádeže spáchal.

Přes to však nemůže nejvyšší soud rozhodnouti hned ve věci, jak to navrhuje zmateční stížnost, a vynést osvobozující rozsudek; neboť obžalovaný Kašpar F. je podle rozsudkového výroku uznán vinným, že dne 2. ledna 1928, obviniv se před vyšetřujícím soudcem krajského soudu v Chrudimi z krádeže kola v ceně 250 Kč dne 18. října 1927 v noci na Františku K-ovi neznámým pachatelem spáchané, pátrající vrchnosti pŕtahy, jež by k objevení pachatele zločinu vésti mohly, tajil, t. j. úmyslně hleděl překaziti, by nepřišly na jevo nebo to alespoň stížití hleděl; stěžovatel je pak uznán vinným spoluvinou na tomto zlém činu obžalovaného Kašpara F-a, jenž podle toho má vztah i k ukryvání neznámého pachatele krádeže, která podle důvodů rozsudku skutečně byla spáchána. V důvodech rozsudku, jež co do předmětu nadřžování jak po stránce objektivní tak i subjektivní omezují se jen na shora jmenované osoby, jež pachately zločinu nejsou, není

však zjištění, jež by odpovídala rozsudkovému výroku potud, pokud činnost i úmysl obou obžalovaných — případně vedle přímého účelu krýti osoby pro krádež tu neprávem obviněné — nesly se i k tomu, zatajiti pŕtahy sloužící k odkrytí pachatele neznámého. Jen po takovém zjištění, jež ovšem náleží soudu nalézacímu, bude možno posouditi, zda trestný čin, tak jak je formulován v rozsudkovém výroku, jest ohledně obžalovaných F-a i S-ého dán. Nelze tedy na základě zmateční stížnosti přes to, že nebylo lze oduznati oprávnění jejím námitkám, vycházejícím ze skutkových zjištění rozsudku, pro nedostatečnost zjištění těch postupovati jinak než nařizuje § 288 čís. 3, druhá věta tr. ř., a to podle § 290 tr. ř. i ohledně obžalovaného Kašpara F-a; neboť třebas zmateční stížnost nepodal, mohou mu hořejší vývody právě tak sloužiti k dobru jako stěžovateli Josefu S-ému. Při tomto stavu věci nelze se vyhnouti nařízení hlavního přelíčení v první stolici, pročez bylo za souhlasu generální prokuratury podle § 5 novely k tr. ř. věc ve zrušených částech vrátiti k opětovnému projednání a rozhodnutí soudu první stolice, jenž se upozorňuje na zákon ze dne 21. března 1929, čís. 31 sb. z. a n. a jemuž pro případ, že by neuznal na vinu obžalovaných ve směru nadižování, bude zkoumati, nepřichází-li v úvahu jiný čin trestný.

#### Čís. 3484.

**Předpisů min. mař. ze dne 29. května 1908, čís. 116 ř. zák. pro živnostenský provoz lomů jest po případě obdobně šetřiti i při příležitostném lámání kamene se svolením majitele lomu.**

**Kdy je pouhá nečinnost trestným činem podle §§ 335, 431 tr. zák.?**

**Spadá sem používání dělníka k pracem, jejichž konání jest nutně neb alespoň pravidelně spojeno s nebezpečím pro tělesnou bezpečnost, život nebo zdraví dělníka.**

**Meze povinnosti zabezpečiti dělníka; osobou k tomu povinnou jest podnikatel; ten však nemusí povinnost tu konati osobně; stačí po případě, ustanovil-li k tomu způsobilého zástupce; pokud pro ustanovení takového zástupce stačí poukaz osobě u podnikatele zaměstnané, by určila dělníky pro dotýčné práce.**

**Povinnost podnikatele (jeho zástupce) k zabezpečení dělníka, k doзору nad jeho prací trvá jen, pokud dělník koná práci pro dotýčného podnikatele.**

(Rozh. ze dne 15. května 1929, Zm I 722/28.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl v neveřejném zasedání zmatečným stížnostem obžalovaných do rozsudku krajského soudu v Hradci Králové ze dne 16. listopadu 1928, pokud jím byli stěžovatelé uznáni vinnými přečinem podle § 335 tr. zák., zrušil napadený rozsudek v části odsuzující a věc vrátil soudu první stolice, by o ní v rozsahu zrušení dále jednal a opět rozhodl.